

A Veszprémi Törvényszék a [anonimizált] – ügyintéző: [anonimizált]
ügyvéd [anonimizált] által képviselt [anonimizált]
[anonimizált] [anonimizált] felperesnek – [anonimizált] [anonimizált] kamarai
jogtanácsos által képviselt **Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága** (1134
Budapest, Dózsa György út 128-132.) alperes ellen fizetési kedvezmény tárgyú ügyben indult
közigazgatási perében meghozta az alábbi

í t é l e t:

A bíróság az alperes 1705937084 számú határozatát az 594415500 iktatószámú határozattal kiegészített 7729615571 iktatószámú elsőfokú határozatra kiterjedően megsemmisíti és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezi.

Az eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül felperesnek 254.000,- (kettőszázötvennégyezer) forint perköltséget fizessen meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] A bíróság a megelőző eljárás iratai, a keresetlevél, a védirat, és a felek perben tett nyilatkozatai alapján az alábbi tényállást állapította meg.
- [2] A Zala Vármegyei Adó- és Vámigazgatóság (a továbbiakban: elsőfokú adóhatóság) a 2026. január 28. napján kelt 6387164531 iktatószámú határozatával a felperes kisvállalati adóalanyiságát az adózó vállalkozók tételes adójáról és a kisvállalati adóról szóló 2012. évi CXLVII. törvény 19. § (5) bekezdés g) pontja alapján megszüntette. Döntését arra alapította, hogy az adózó adótartozása a naptári év utolsó napján 2025. december 31. napján 1.051.610,- Ft volt, ami meghaladta az 1.000.000,-Ft-os törvényi értékhatárt. A felperesnek 2026. február 12. napján kézbesített döntés rendelkezett arról is, hogy amennyiben az adózó a tartozását a döntés véglegessé válásáig megfizeti, a határozat visszavonásra kerül.
- [3] A felperes 2026. február 12. napján 6 havi automatikus részletfizetés engedélyezését kérte az elsőfokú adóhatóságtól az adózási rendről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 199. § (2a) bekezdése alapján.
- [4] Az elsőfokú adóhatóság a 7594415500 iktatószámú határozatával kiegészített 7729615571 iktatószámú határozatában (a továbbiakban: elsőfokú határozat) a felperest terhelő 683.552,-

Ft általános forgalmi adó, 73.814,-Ft késedelmi pótlék, 8.800,-Ft egyszerűsített foglalkozásból eredő szocho befizetés, 230.000,-Ft kisvállalati adó, 49.000,-Ft TB járulék, összesen 1.045.166,-Ft tartozásra 6 havi részletfizetést engedélyezett, míg a magánszemélyektől levont személyi jövedelemadó adónemben fennálló 81.000,-Ft és a biztosítottaktól levont társadalombiztosítási járulék adónemben fennálló 100.000,-Ft tartozás részletfizetésének engedélyezésére irányuló kérelmet elutasította. Az elsőfokú adóhatóság döntésében rögzítette, hogy a törvény a fizetési könnyítés engedélyezését néhány esetben megtiltja, amely esetekben az adóhatóságnak nincs mérlegelési lehetősége. A tilalom az Art. 198. § (3) bekezdésében került megfogalmazásra és olyan fizetési kötelezettségekre vonatkozik, ahol az adó, illetve adóelőleg az adózás rendszeréből következően már az esedékességgkor a kötelezett rendelkezésére állt és ezek a kötelezettségek valójában nem a tartozást felhalmozó kifizetőt, adóbeszedésre kötelezettet terhelik. Az Art. 199. § (2a) bekezdése szerinti automatikus részletfizetés nem engedélyezhető az Art. 198. § (3) bekezdésében foglalt levont tartozások tekintetében.

- [5] A felperes fellebbezést nyújtott be az elsőfokú határozattal szemben.
- [6] Az alperes a 1705937084 iktatószámú határozatában (a továbbiakban alperesi határozat) az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Megállapította, hogy az elsőfokú adóhatóság az irányadó jogszabályi rendelkezések alapján, azoknak megfelelően járt el, így a döntése megalapozott és jogszerű. Kiemelte, hogy az Art. 198. § (3) bekezdése a fizetési kedvezmények rendszerében olyan általános érvényű szabálynak tekintendő, amely rögzített tilalomnak valamennyi fizetési könnyítési eljárásban érvényesülnie kell. Utalt arra, hogy egyes kötelezettségek esetében a fizetési könnyítés engedélyezése törvény erejénél fogva kizárt, e körben az adóhatóságot mérlegelési jogkör nem illeti meg. Egyetértve az elsőfokú adóhatóság határozatában foglaltakkal utalt arra, hogy a levont összegek az adótartozás rendszerszintű logikájából következően már az esedékességük időpontjában a kötelezett rendelkezésére álltak és e kötelezettségek valójában nem a tartozást felhalmozó kifizetőt vagy adóbeszedésre kötelezettet terhelik.
- [7] A felperes keresetében elsődlegesen az alperesi határozatnak az elsőfokú határozatra is kiterjedően történő megsemmisítését és az alperes, illetve az elsőfokú adóhatóság új eljárásra kötelezését kérte, másodlagosan a határozat megváltoztatását akként, hogy az Art. 199. § (2a) bekezdése alapján a magánszemélyektől levont személyi jövedelemadó, illetve a biztosítottaktól levont társadalombiztosítási járulék adónemben nyilvántartott járuléktartozásra is járjon 6 havi pótlékmentes automatikus részletfizetés. Álláspontja szerint az Art. 199.§ (2a) bekezdésére világos feltételrendszert tartalmaz. A rendelkezés nem tartalmaz olyan szöveget, hogy az Art. 198. § (3) bekezdésében foglalt kivételekkel alkalmazandó és nem tartalmaz visszautalást sem az Art. 198. §-ra. Az alperes kiegészíti a törvényt, amikor a speciális, automatikus szabályozáshoz egy általános tilalmi szabályt kapcsol. Utalt arra, ha a jogalkotó a nem természetes személy adózók automatikus részletfizetéséből ki akarta volna zárni a levont adót és járulékot, akkor ez kifejezett törvényi rendelkezéssel kellett volna megtennie. Az Art. 199. § (1) bekezdése a természetes személyek automatikus részletfizetésénél kifejezett tiltást tartalmaz a levont személyi jövedelemadóra és járulékra, azonban az Art. 199. § (2a) bekezdése a gazdasági társaságok automatikus részletfizetésénél ilyen tiltást nem tartalmaz.
- [8] Hivatkozott arra, hogy a NAV honlapján közzétett tájékoztató, amely a levont kötelezettségek nélkül számított adótartozásról ír, nem törvény, kormányrendelet, miniszteri rendelet és nem közjogi szervezet szabályozó eszköz, a NAV tájékoztató, nem korlátozhatja az Art. 199. §

(2a) bekezdésében biztosított jogot. Álláspontja szerint téves az alperes indokolása a körben, hogy a levont összeg az esedékességkor már a kötelezett rendelkezésére álltak és e kötelezettségek valójában nem a tartozást felhalmozó kifizetőt terhelik. A társaságok a nettó bért, az SZJA-t és a társadalombiztosítási járulékot egyaránt saját működési forrásból teremtik elő, nincs olyan elkülönült pénzösszeg, amelyet a társaság levont volna és amely emiatt ténylegesen rendelkezésre áll. A bérszámfejtésben szereplő levonás jogtechnikai elszámolási kategória, nem pénzügyi tényállás. Ha a vállalkozásnak nincs elegendő likvidforrása, akkor nem tudja a nettó bért, sem az SZJA-t, sem a járulékot teljesíteni. Hibás az a hatósági állítás, hogy ezek a kötelezettségek valójában nem a kifizetőt terhelik. Az adóhatóság a tartozást a kifizető adószámláján tartja nyilván, a kifizetővel szemben érvényesíti, a kifizetőtől hajtja be és a részletfizetési kérelmet is a kifizető nyújtja be. A tartozás jogilag és pénzügyileg is az adózó adószámláján jelenik meg, ezért az Art. 199. § (2a) bekezdése szerinti adóhatóság által nyilvántartott tartozás fogalmába tartozik.

- [9] Az alperes a védiratában kérte a kereset elutasítását, a határozatában foglaltakat változatlanul fenntartotta. Utalt arra, hogy az Art. 198. § (3) bekezdése a fizetési kedvezmények általános kógens szabálya, amely minden speciális könnyítési formára kifejezett visszautalás nélkül, a törvény belső logikája alapján kiterjed. A kifizető által levont személyi jövedelemadó és társadalombiztosítási járulék természeténél fogva idegen pénznek minősül, amely már esedékességkor a kötelezett rendelkezésére állt, így az nem képezheti fizetési könnyítés tárgyát. A természetes személyeknél a tilalom nevesítése csupán jogtechnikai pontosítás a speciális kifizetői helyzetek miatt, míg a fő szabály szerint kifizetőnek minősülő gazdasági társaságok esetében az Art. 198. § (3) bekezdésének abszolút tilalma minden további magyarázat nélkül irányadó. A NAV a honlapján közzétett tájékoztatóval nem új szabályt alkotott, hanem a létező törvényi összefüggéseket tette közzé a jogbiztonság érdekében. Hivatkozott arra, hogy mivel a felperes az AUTRESZ nyomtatvány benyújtásakor nem adott meg pontos összegeket, a kérelem előterjesztésével rá utaló magatartással elfogadta a közzétett feltételeket, miszerint a kedvezmény kizárólag a levonások nélküli adótartozásra igényelhető.
- [10] A kereset az alábbiak szerint alapos.
- [11] A közigazgatási perben a bíróság a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (4) bekezdése és a 85. § (1) és (2) bekezdése értelmében a közigazgatási jogvitát a kereseti kérelem, a felek által előterjesztett kérelmek és jognyilatkozatok keretei között bírálja el, a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem keretei között vizsgálja, a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján.
- [12] A bíróságnak a fentiekre tekintettel abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy alperes az eljárása során a rá irányadó anyagi- és eljárási szabályokat megtartotta-e, az alkalmazandó jogszabályokat helyesen értelmezte-e, a döntését megfelelően indokolta-e. A bíróság ugyanis csak a jogsértő közigazgatási döntést változtathatja meg, semmisítheti meg vagy helyezheti hatályon kívül.
- [13] A jelen per tárgyát a felperest terhelő 1.045.166,-Ft adótartozásra 6 havi részletfizetést engedélyező és a személyi jövedelemadó és társadalombiztosítási járulék tartozás részletfizetésére irányuló kérelmet elutasító elsőfokú adóhatósági döntést helybenhagyó alperesi határozat képezte.
- [14] A bíróságnak abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy jogszerűen utasította-e el az

elsőfokú adóhatóság és alperes a felperesnek a magánszemélyektől levont személyi jövedelemadó és társadalombiztosítási járulék adónemben fennálló tartozására irányuló automatikus részletfizetési kedvezményt.

- [15] Az Art. 198. § (3) bekezdése értelmében nem engedélyezhető fizetési könnyítés
- a) a természetes személyek jövedelemadójának előlegére és a levont jövedelemadóra,
 - b) a beszedett adóra,
 - c) a kifizető által a természetes személytől levont járulék,
 - d) az Áfa tv. szerinti csoportos adóalany és a Tao tv. szerinti csoportos társasági adóalany számára a csoportos adóalanyiség időszakában.
- [16] Az Art. 199. § (1) bekezdés alapján a természetes személy adózó – ideértve a vállalkozási tevékenységet folytató és az általános forgalmi adó fizetésére kötelezett természetes személyt is – kérelmére az adóhatóság az általa nyilvántartott, legfeljebb kettőmillió forint összegű adótartozásra – kivéve a 198. § (3) bekezdésében meghatározott kötelezettségeket – évente egy alkalommal legfeljebb tizenkettő havi pótlékmentes részletfizetést engedélyez a 198. § (1) és (2) bekezdésében foglalt feltételek vizsgálata nélkül. A részletfizetés az adó esedékessé válását megelőzően is engedélyezhető.
- [17] Az Art. 199. § (2a) bekezdése szerint a nem természetes személy adózó kérelmére az adóhatóság az általa nyilvántartott, legfeljebb kettőmillió forint összegű adótartozásra évente egy alkalommal legfeljebb hathavi pótlékmentes részletfizetést engedélyez.
- [18] Az Art. 7. § 6. pontja szerint az adótartozás az esedékességkor meg nem fizetett adó és jogosulatlanul igénybe vett költségvetési támogatás.
- [19] A perben vitatott magánszemélyektől levont személyi jövedelemadó és a biztosítottaktól levont társadalombiztosítási befizetésére a felperes, mint munkáltató köteles. Ezen adókat befizetés hiányában a felperes adótartozásaként tarja nyilván az adóhatóság, amely adótartozások esetében az Art. 198. § (3) bekezdésre hivatkozva megtagadta az automatikus részletfizetést.
- [20] Az Alaptörvény 28. cikke kimondja, hogy a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni.
- [21] Az Art. 199. § (2a) bekezdéséhez fűzött törvényalkotói indokolás szerint „az automatikus részletfizetési kedvezménnyel jelenleg csak a természetes személyek élhetnek, a javaslat kiterjeszti az automatikus részletfizetési kedvezmény lehetőségét a jogi személyekre is”. Ezen indokolásból nem olvasható ki olyan jogalkotói szándék, mely szerint a nem természetes személyek automatikus részletfizetésének igénylésekor az Art. 198. § (3) bekezdését alkalmazni kell.
- [22] Az alperes a törvény belső logikájára hivatkozva állította, hogy minden fizetési kedvezmény esetén az Art. 198. § (3) bekezdése. A bíróság az alperes érvelésével és jogalkalmazásával ellentétben azonban azt állapította meg, hogy az Art. 198. §-ában nem található olyan utalás, mely szerint az abban foglalt rendelkezéseket kógens jelleggel minden fizetési könnyítés irányuló eljárás során alkalmazni kell, a jogi norma nem értelmezhető kiterjesztően. Az Art.

198. §-ában foglalt fizetési kedvezményre irányuló eljáráshoz képest a 199. § speciális eljárási szabályokat tartalmaz, amely speciális rendelkezés felülírja az általános rendelkezést.

- [23] A természetes személy adózók esetében az Art. 199. § (1) bekezdésének normaszövege kifejezetten utal a 198. § (3) bekezdésében meghatározott kötelezettségek alóli kivételre, azonban a nem természetes személy adózók esetében (Art. 199. § (2a) bekezdés) ilyen kivétel nem szerepel. Az Art. 199. § (2a) bekezdése egyértelmű és kifejezett rendelkezést tartalmaz a nem természetes személyek automatikus részletfizetésének engedélyezésére irányuló eljárásra vonatkozóan. Ha a jogalkotó az Art. 199. § (2a) bekezdés esetén is kivételt kívánt volna meghatározni, akkor az (1) bekezdésben foglaltak szerint rendelkezést tartalmazna a kivételszabály alkalmazására.
- [24] A bíróság alaptalannak találta azt az alperesi hivatkozást, miszerint kifizető által levont személyi jövedelemadó és társadalombiztosítási járulék természeténél fogva idegen pénznek minősül, amely már esedékességgel a kötelezett rendelkezésére állt, így az nem képezheti fizetési könnyítés tárgyát. Az Art. 199. § (2a) bekezdése alapján a fennálló adótartozás esetén lehet az automatikus részletfizetést igénybe venni. A jogszabály nem differenciál az egyes adónemekben nyilvántartott adótartozások között, így az minden adótartozásra kiterjed.
- [25] Mindezekre tekintettel az Art. 198. § (3) bekezdése nem értelmezhető általános szabályként a fizetési könnyítésre vonatkozó eljárásokban, az Art. 198. § (3) bekezdésére hivatkozva nem utasítható el a nem természetes személyek automatikus részletfizetésére vonatkozó kérelem esetében a természetes személyek jövedelemadójának előlegére, a levont jövedelemadóra és a kifizető által a természetes személytől levont járulékokra vonatkozó automatikus részletfizetés. Az alperesnek a honlapján az ügyfelek részére közzétett tájékoztatója nem írhatja felül a jogszabályok rendelkezéseit.
- [26] A bíróság azt tudta megállapítani, hogy az alperes és az elsőfokú határozat a megelőző eljárás lényeges szabályainak a megszegésével született és az ezzel okozott jogsérelem a perben nem orvosolható, ezért a bíróság az alperesi és elsőfokú határozatot a Kp. 92. § (1) bekezdés b) pontja alapján megsemmisítette és alperest a Kp. 89. § (1) bekezdés b) pontja alapján új eljárásra kötelezte.
- [27] Az új eljárásban hozott döntésében az elsőfokú adóhatóságnak a jelen ítéletben megállapított jogértelmezés figyelembe vételével kell a felperes automatikus részletfizetés iránti kérelmében új döntést hoznia.
- [28] Az eljárás során, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 45/A. § (5) bekezdésére figyelemmel 30.000,- Ft (harmincezer forint) összegű eljárási illeték merült fel. A felperes az Itv. 62. § (1) bekezdés h) pontja alapján mentes volt az illeték előzetes megfizetése alól.
- [29] A Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján, a meg nem fizetett illeték megfizetésére alperes lenne köteles, azonban az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján az alperes személyes költségmentessége folytán a feljegyzett illeték a Magyar Állam terhén marad.
- [30] Az alperes pervesztes lett, így a Kp. 35. § (1) bekezdés szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1)

bekezdése alapján köteles a felperes perköltségének viselésére. A bíróság a felperes perköltségét a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazni rendelt Pp. 81. § (1)-(2) bekezdései és a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2 § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg. A felperes a peres iratok áttekintésére és tárgyalásra való felkészülésre 140.000,- Ft + Áfa, a tárgyaláson való részvételre 60.000,- Ft + Áfa, összesen 200.000,- Ft + Áfa összegben kérte megállapítani a perköltségét, melyet a bíróság a perben kifejtett tevékenységével arányban állónak talált.

- [31] Az ítélet ellen a Kp. 99. § (1) – (2) bekezdése alapján külön törvényi rendelkezés hiányában nincs helye fellebbezésnek.

Veszprém, 2026. július 03.

[anonimizált]

s. k.

bíró